

Smeerboel

De afluisterende wind blies kevers en wantsen naar de kust, waar ze uitgeput neervielen op de houten tafels. Het tikken van hun schildjes veroorzaakte het geluid van een bescheiden hagelbui. Af en toe krabbelde een geluksvogel overeind. De meesten werden weerloos met de wind naar zee gevoerd, om alsnog aan hun eind te komen. Het was snikheer op het terras van de strandtent.

Tegenover onze tafel zat een lookalike van acteur Gene Hackman met uitgegroeid geveerd haar, een te strak knellend overhemd met parelmoeren knopen en een opzichtig boxershirt, slobberend om zijn iele benen.

‘Eine Cola,’ riep de man naar de serveerster, wat gek klonk uit de mond van Gene Hackman, alsof hij ter plekke werd nagesynchroniseerd. Toen zijn vrouw met hun natte hond van het strand terugkeerde, trok hij zijn overhemd uit. Parmantig keek hij in het rond of iedereen hem zag. Twee grote roestvrijstalen ringen in zijn tepels glinsterden in de zon. Zijn vrouw wendde zich van hem af, streek door haar jongenskapsel en tuurde naar de zee alsof ze uitkeek naar een verschijnsel dat elk moment aan de horizon zichtbaar zou worden.

‘Is dat verdomme niet die onthaarde Duitser van het naaktstrand die laatst van achter een duin opdook en jou verzocht om hem in te smeren?’ vroeg ik aan mijn vrouw die met gesloten ogen zat te zonnen.

‘Please, can I ask you something, do you want to smear my back with sunscreen?’ had hij op het verder lege naaktstrand gevraagd, waar we na een lange wandeling door de duinen terecht waren gekomen. Toen mijn vrouw niet onmiddellijk antwoordde, stelde hij zijn vraag nog eens, nu in het Duits.

‘Bitte, entschuldigen Sie, könnten Sie mir vielleicht den Rücken eincremen?’

‘Aber natürlich möchte ich Ihnen eincremen,’ antwoordde ze nu in haar beste Duits. Aardig en behulpzaam of dom en naïef?

‘Aber natürlich? Aber natürlich?’ siste ik vlak bij het oor van mijn vrouw.

‘Zie je die ringen dan niet?’

Geïrriteerd keek ik, met onze zoon op mijn arm, hoe ze de rug van de man insmeerde. Hij liet zich gewillig, als een kwijlende hond, door mijn vrouw onder handen nemen. Mijn onderdrukt uitgesproken ‘genoeg, zo is het goed!’ sloeg niet aan. Haar altruïsme kende geen grenzen. Op het strand zitten was toch al niet mijn favoriete vorm van nietsdoen, maar deze stranddag beloofde het absolute dieptepunt van al mijn strandervaringen te worden. Na haar goede daad verricht te hebben ploegden we voort door het zand.

‘Pappa moet even gaan liggen,’ zei ik tegen mijn zoon.

Uitgeput nestelde ik mij in het warme zand, legde mijn hoofd op mijn schoenen en dommelde in. Het geluid van de wind en de lachende meeuwen verhinderde dat ik diep in slaap viel.

In mijn halfslaap zag ik bleke, onbehaarde mannen mijn mooie vrouw belagen. Jan en alleman wilden altijd al met haar naar bed en ik ook. Machteloos keek ik toe, niet in staat de roze mannen te verdrijven en haar te verdedigen.

Ingegeven door jaloezie en verlatingsangst ontstond zo het idee voor De Eerste Nederlandse Insmeercentrale™. Het leek een gouden idee en als ik het niet daadwerkelijk zou uitvoeren, kon ik het op zijn minst laten vastleggen en zag ik later wel verder.

De meeste mensen hebben namelijk een hekel aan zichzelf insmeren. Zo is het bijvoorbeeld onmogelijk om crème op het midden van de rug aan te brengen. Bovendien heeft het zand de neiging om zich na het insmeren aan de handen te hechten zodat er zand blijft kleven aan alles dat je vastpakt. Maar nog belangrijker dan het verhelpen van praktische zaken is dat de meeste mensen ernaar hunkeren om zich door iemand anders te laten insmeren. Het doet ze misschien denken aan hun ouders door wie ze vroeger werden ingesmeerd, het Zwitsallevan van weleer.

Van opwinding over de briljante inval en de eeuwige meeuwen dreigde ik te ontwaken, maar door de ruisende zee en het klotsen van de branding dommelde ik weer in.

Met mijn ogen dicht las ik een compliment van een klant die schreef: ‘Ben een vrouw op leeftijd en al jaren niet meer aangeraakt. Eenzaamheid kan ik aan, maar sinds mijn man is overleden heb ik nooit meer lichamelijk contact gehad en dat is ondraaglijk. Hulde dus aan de jongens en meisjes van De Eerste Nederlandse Insmeercentrale™.’

Kijk je rond op het strand – wat moet je anders doen – dan zie je eenzame mannen en vrouwen op hun handdoek mistroostig naar verliefde stellen staren die elkaar langdurig en hartstochtelijk invetten. Verlangend naar een aanraking en wat aandacht zijn die alleenstaanden een belangrijke doelgroep.

De vele jongens en meisjes die voor De Eerste Nederlandse Insmeercentrale™ werken, verrichten hun zorgtaken met plezier. In hun fleurige outfit, met flessen crème in hun rugzak, struinen ze vriendelijk glimlachend de stranden af om hun diensten aan te bieden.

‘Kan ik over een paar uur opnieuw reserveren?’ vroeg een door de zonnebrandcrème glimmende vrouw en gaf een flinke fooi. Niet dat mijn medewerker ook maar iets extra had gedaan. Ik drukte ze altijd op het hart: ‘Zorgvuldig insmeren, terughoudend masseren, niet te dicht langs de randen van bikini’s en zwembroeken, en op het naaktstrand extra opletten. Ondanks alle voorzorgsmaatregelen namen sommigen toch aanstoot aan ons werk. Die kunnen het niet verkroppen anderen te zien genieten, mensen die zich wel durfden over te geven. Vermoedelijk verwarren zij ‘insmeren’ met ‘smerig’.

Mijn zoon sprong boven op me. Wakker geschrokken sloeg ik het zand en de insecten van me af. Ik had mijn doel bereikt: dankzij de oprichting van De Eerste Nederlandse Insmeercentrale™ hoefde ik nooit meer toe te kijken hoe mijn vrouw andere mannen insmeert. Voortaan zou ik verschoond blijven van die smeerboel.